

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 15.622 van 4 september 2008
in de zaken RvV X / II
RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken, thans de minister van Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien de verzoekschriften die X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 18 april 2008 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 25 februari 2008 van de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9, 3de lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard en van het daarop volgende bevel om het grondgebied te verlaten van 20 maart 2008 genomen in uitvoering van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken van 25 februari 2008.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories in beide zaken.

Gelet op de beschikkingen van 23 juni 2008, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 augustus 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. BUYSSE die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. DE VRIEZE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak.

Verzoeker verklaart van Armeense nationaliteit te zijn.

Op 25 juli 2005 vraagt verzoeker de Belgische overheid om de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling.

Op 13 december 2005 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Tegen de voormelde beslissing van 13 december 2005 dient verzoeker een dringend beroep in bij de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Op 26 januari 2006 neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een bevestigende beslissing van weigering van verblijf.

Tegen voormelde beslissing van 26 januari 2006 dient verzoeker een beroep in bij de Raad van State.

Op 4 februari 2007 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9, 3de lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 25 februari 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing waarbij verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9, 3de lid onontvankelijk wordt verklaard. Op 20 maart 2008 betekent de gemachtigde van de burgemeester van Assenede aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten, genomen in uitvoering van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken van 25 februari 2008. Dit zijn de bestreden beslissingen die als volgt gemotiveerd worden:

Eerste bestreden beslissing:

“(…)

De aangehaalde elementen vormen geen uitzonderlijke omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkene sinds juli 2005 in België verblijft, geïntegreerd zou zijn, Nederlands zou leren, lid is van de Armeense kerk, een vrienden- en kennissenkring heeft uitgebouwd en getuigenverklaringen voorlegt, is op zich niet uitzonderlijk en verantwoordt niet dat de aanvraag tot regularisatie op grond van artikel 9 van de wet van 1980 in België wordt ingediend. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15/12/1980.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn asielaanvraag werd afgesloten op 27/01/2006 met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, hem betekend op 30/01/2006. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België. Uit langdurig illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden met het oog op regularisatie. De duur van de procedure – namelijk iets meer dan zes maand – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Het feit dat betrokkene een beroep lopende heeft bij de Raad van State schorst de asielprocedure niet, noch opent het een recht op verblijf en kan aldus niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid.

Betrokkene verwijst naar de wet van 22/12/1999. De wet van 22/12/1999 was echter een enige en unieke operatie, de criteria voor regularisatie vermeld in deze wet zijn dan ook niet van toepassing op de aanvraag tot regularisatie op grond van art. 9 van de wet van 1980.

Wat betreft de verklaringen van de minister waaraan betrokkene refereert en die wijzen op de mogelijkheid tot regularisatie voor personen wier asielprocedure onredelijk lang zou geduurd hebben,

dient opgemerkt te worden dat betrokkene zich hier niet op kan beroepen. Zijn asielprocedure heeft immers slechts ongeveer zes maanden geduurd en bijgevolg voldoet hij/zij niet aan de criteria die door de minister werden vooropgesteld (3 of 4 jaar asielprocedure, afhankelijk van het feit of de schoolplicht van de kinderen weerhouden wordt). Dit element kan bijgevolg niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkene beweert dat hij niet kan terugkeren naar zijn land door de gekende politieke problemen, doch hij legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat hij vreest voor zijn leven (indien nodig aanpassen wat er in de aanvraag staat) volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien voegt betrokkene geen enkel nieuw, persoonlijk element toe aan de elementen die hij reeds tijdens zijn asielprocedure naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.

Bijgevolg verzoek ik u door afgifte van het formulier B overeenkomstig het model van bijlage 13 van het K.B. van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. van 27 oktober 1981), gewijzigd door het K.B. van 22 november 1996 (B.S. van 6 december 1996) aan de betrokkene kennis te geven van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken waarbij hem bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

Reden van de maatregel:

Betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft (art. 7, alinea 1, 2° van de Wet van 15 december 1980).

Betrokkene werd niet als vluchteling erkend bij bevestigende beslissing tot weigering van verblijf door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op datum van 27/01/2006.
(...)"

Tweede bestreden beslissing:

"(...)

Betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft (art. 7, alinea 1, 2° van de Wet van 15 december 1980).

Betrokkene werd niet als vluchteling erkend bij bevestigende beslissing tot weigering van verblijf door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op datum van 27/01/2006.
(...)"

2. Over de rechtspleging.

In het belang van de goede rechtsbedeling is het aangewezen beide beroepen wegens verknochtheid samen te voegen.

3. Onderzoek van het beroep.

Tegen de eerste bestreden beslissing voert verzoeker in een enig middel de schending aan van artikel 9, 3de lid en artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoeker voert ook een manifeste beoordelingsfout aan.

Na een theoretische uiteenzetting aangaande de motiveringsplicht, stelt verzoeker dat een stereotiepe, geijkte of gestandaardiseerde motivering niet afdoende is. Verzoeker is van mening dat de bestreden beslissing nergens afdoende motiveert waarom zijn verblijf in

België en zijn duurzame sociale bindingen in België geen uitzonderlijke omstandigheden uitmaken en hij betoogt dat de verwerende partij rekening diende te houden met de rechtspraak van Raad van State die stelt dat buitengewone omstandigheden geen omstandigheden van overmacht zijn. Verzoeker poneert dat de minister voor Migratie- en asielbeleid de volledige bevoegdheid heeft over de toekenning van regularisaties. Hij voert aan dat het regeerakkoord over migratie en asiel stelt dat ook de termijn van de procedure voor de Raad van State en de aanvraag op grond van artikel 9,3^{de} lid van de Vreemdelingenwet meetellen voor 'lange asielprocedure' en dat de criteria voor regularisatie op basis van langdurige procedure worden uitgebreid: 5 jaar lopende asielprocedure (of 4 jaar voor gezinnen met schoolgaande kinderen) is de basis voor regularisatie. Nieuw is dus, volgens verzoeker, dat voor de berekening van deze termijn ook rekening wordt gehouden met de duur van de Raad van State procedure en/of met de duur van een hangende 9, 3de lid van de Vreemdelingenwet procedure, volgend op de asielprocedure. Verzoeker is van mening dat er een omzendbrief komt die deze criteria toelicht en dat Dienst Vreemdelingenzaken ze al heeft opgelijst en dus geen negatieve beslissingen meer zal nemen in dossiers die volgens de nieuwe criteria in aanmerking kunnen komen voor regularisatie. Verzoeker is van mening dat de bestreden beslissing aldus niet afdoende gemotiveerd is en de zorgvuldigheidsplicht schendt. Hij stelt eveneens dat het bijzonder moeilijk is terug te gaan naar het land van herkomst gezien de ernstige toestand aldaar, maar tevens de sociale banden en de psychologische toestand die hiermee in verband staan. Verzoeker benadrukt dat verwerende partij een beoordelingsfout maakte door in de onontvankelijkheidsbeslissing te stellen dat het element van integratie geen buitengewone omstandigheid is. Verzoeker merkt op dat de motivatie van de verwerende partij aldus gestoeld is op onjuiste feiten. Verzoeker poneert dat hij niemand heeft waarop hij kan terugvallen in zijn land van herkomst en dat hij ook geen mutualiteit heeft in het land van herkomst. Hij is van mening dat bij de beoordeling van de ontvankelijkheid van zijn aanvraag, de verwerende partij wel degelijk de toestand in het land van herkomst en zijn verblijf in rekening diende te nemen. Verzoeker stelt dat zijn aanvraag niet werd beoordeeld in functie van het bijzonder moeilijk zijn terug te keren naar zijn land van oorsprong, doch enkel afgewezen werd op basis van het niet voorleggen van buitengewone omstandigheden. Verzoeker poneert dat de verwerende partij enkel ongegrondheidselementen aanvoert ter ondersteuning van een onontvankelijkheidsbeslissing, en er dus niet afdoende gemotiveerd werd en er sprake is van onzorgvuldigheid. Verder stelt verzoeker ook nog dat de verwerende partij een manifeste beoordelingsfout beging wanneer zij geen rekening hield met het geheel van de door verzoeker aangehaalde elementen ter ondersteuning van de ontvankelijkheid van zijn aanvraag, waaruit kon worden afgeleid dat het voor verzoeker bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong om de bedoelde machtiging te vragen, wanneer zij geen rekening houdt met de integratie, emotionele banden van verzoeker met ons land en de andere argumenten wanneer deze in een onontvankelijkheidsbeslissing 'ten gronde' motiveert.

Vooreerst stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) vast dat verzoeker zich niet dienstig kan beroepen op een schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, gezien hij zijn aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf indiende op 4 februari 2007 en het KB van 27 april 2007 de inwerkingtreding van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dat werd ingevoegd in de Vreemdelingenwet bij wet van 15 september 2006, op 1 juni 2007 heeft vastgesteld. Bovendien diende verzoeker zelf een aanvraag in op grond van 9, 3de lid van de Vreemdelingenwet gezien er van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet nog geen sprake was. De bestreden beslissing werd terecht genomen op grond van artikel 9, 3de lid van de Vreemdelingenwet.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een

afdoende wijze (R.v.St., X., nr. 110.071, 6 september 2002; R.v.St., X, nr. 132.710, 21 juni 2004). Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud verzoeker het genoemde inzicht verschaft en hem aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Uit het door verzoeker neergelegde verzoekschrift blijkt trouwens dat verzoeker zowel de feitelijke, als de juridische overwegingen kent, zodat het doel dat met het bestaan van de formele motiveringsplicht beoogd wordt, is bereikt.

Zoals verder wordt uiteengezet, blijkt overigens uit de bestreden beslissing dat de gemachtigde van de minister uitvoerig is ingegaan op alle elementen die door verzoeker als buitengewone omstandigheden werden aangevoerd in zijn aanvraag om machtiging tot verblijf en heeft geantwoord op de concrete situatie van verzoeker. Aldus kan de verwerende partij ook geenszins verweten worden dat zij zich beperkte tot standaardformulering.

Waar verzoeker stelt dat de bestreden beslissing nergens afdoende motiveert waarom zijn verblijf in België en zijn duurzame sociale bindingen in België geen uitzonderlijke omstandigheden uitmaken, stelt de Raad vast dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de minister op de door verzoeker in zijn aanvraag aangehaalde elementen van integratie is ingegaan, doch dat zij heeft geoordeeld dat deze geen buitengewone omstandigheden vormen in de zin van artikel 9, 3de lid van de Vreemdelingenwet. Hieromtrent stelt de gemachtigde van de minister wat volgt:

“Het feit dat betrokkene sinds juli 2005 in België verblijft, geïntegreerd zou zijn, Nederlands zou leren, lid is van de Armeense kerk, een vrienden- en kennissenkring heeft uitgebouwd en getuigenverklaringen voorlegt, is op zich niet uitzonderlijk en verantwoordt niet dat de aanvraag tot regularisatie op grond van artikel 9 van de wet van 1980 in België wordt ingediend. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15/12/1980.”

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering niet afdoende is. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, houdt immers niet in dat de gemachtigde van de minister in casu de motieven van de gegeven redenen van de bestreden beslissing had dienen te vermelden. De gemachtigde van de minister diende niet ‘verder’ te motiveren (R.v.St., nr. 163.316 van 10 oktober 2006). Van de verwerende partij eisen dat ze meer bijzonderheden zou verschaffen omtrent de reden waarom de elementen van integratie niet uitzonderlijk zijn en niet verantwoordt dat de aanvraag in België wordt ingediend zou erop neerkomen dat zij ertoe verplicht wordt de motieven van de motieven van haar besluit te geven. De wettelijke verplichting tot uitdrukkelijke motivering houdt zulks niet in.

Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond. Het middel zal dan ook vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld worden.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. R.v.St., nr. 101.624, 7 december 2001).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de gemachtigde van de minister zijn beslissing zorgvuldig dient voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

Verzoeker betwist het hoofdmotief van de bestreden beslissing dat erin bestaat dat verzoeker geen buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen die de aanvraag in België kunnen rechtvaardigen. Hij meent dat hij wel degelijk buitengewone omstandigheden heeft

aangevoerd die rechtvaardigen dat hij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf in België kan indienen.

Het ten tijde van verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf geldende artikel 9 van Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister van Binnenlandse Zaken of zijn gemachtigde. Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.

In buitengewone omstandigheden kan die machtiging door de vreemdeling worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft; deze zendt ze over aan de Minister van Binnenlandse Zaken of aan diens gemachtigde. In dat geval zal ze in België worden afgegeven.”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden, waarvan sprake in het ten tijde van verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf geldende artikel 9, 3de lid van de Vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9, 3de lid houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. Wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.

2. Wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om verzoeker een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, diende de verwerende partij na te gaan of verzoekers aanvraag wel regelmatig was ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoeker heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom hij geen aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf in hun land van oorsprong heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

In zijn aanvraag om machtiging tot verblijf van 4 februari 2007 voert verzoeker de volgende elementen aan als buitengewone omstandigheden:

- Dat hij in de onmogelijkheid verkeert om zijn aanvraag te doen in de Belgische diplomatieke of consulaire post in zijn land van herkomst.
- Dat hij op de hoogte is dat normalerwijze de aanvraag om machtiging tot verblijf door de vreemdeling moet worden gedaan bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De Vreemdelingenwet heeft echter een uitzondering voorzien waardoor de vreemdelingen in buitengewone omstandigheden een machtiging tot verblijf kan vragen vanuit zijn verblijfplaats in België.
- Dat de Raad van State in zijn arrest nr. 73.025 van 9 april 1998 heeft bepaald dat buitengewone omstandigheden geen omstandigheden van overmacht zijn. De betrokkene moet aldus kunnen aantonen dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk is om terug te keren naar zijn land van herkomst of naar een land waar hij tot verblijf is toegelaten, om zijn machtiging aan te vragen. Er dient dus steeds een belangenafweging gemaakt te worden tussen enerzijds het doel en de gevolgen van de administratieve voorschriften voorzien in artikel 9, lid 2 van de Vreemdelingenwet en anderzijds de min of meer gemakkelijke toepassing ervan en de ongemakken die dit veroorzaakt in een concreet geval. Wanneer de ongemakken niet in verhouding staan tot het beoogde doel en beoogde gevolgen, dan is de administratieve handeling 'buitengewoon' nadelig voor de betrokkene en kan hij buitengewone omstandigheden inroepen.
- Dat hij al in België is vanaf medio 2005. Dit is op heden meer dan 1 en een half jaar. In dit anderhalf jaar heeft hij in België zijn centrum van belangen opgebouwd. Het zou aldus onredelijk zijn om van hem te verwachten dat hij alles hier in de steek zou laten om in zijn land van herkomst een formaliteit te gaan vervullen. Dit kan aldus conform de rechtspraak van de Raad van State gezien worden als een buitengewone omstandigheid, gezien de onredelijkheid om aldaar een formaliteit te vervullen.

Ter volledigheid merkt de Raad op dat verzoeker ten gronde een 'perfecte integratie' aanvoert in zijn aanvraag tot machtiging tot verblijf van 4 februari 2007. Verzoeker stelt eveneens in zijn inleiding dat zijn asielaanvraag afgewezen werd en dat de procedure voor de Raad van State werd opgestart.

De bestreden beslissing antwoordt hierop als volgt:

“De aangehaalde elementen vormen geen uitzonderlijke omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkene sinds juli 2005 in België verblijft, geïntegreerd zou zijn, Nederlands zou leren, lid is van de Armeense kerk, een vrienden- en kennissenkring heeft uitgebouwd en getuigenverklaringen voorlegt, is op zich niet uitzonderlijk en verantwoordt niet dat de aanvraag tot regularisatie op grond van artikel 9 van de wet van 1980 in België wordt ingediend. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15/12/1980.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn asielaanvraag werd afgesloten op 27/01/2006 met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, hem betekend op 30/01/2006. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België. Uit langdurig illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden met het oog op regularisatie. De duur van de procedure – namelijk iets meer dan zes maand – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Het feit dat betrokkenen een beroep lopende hebben bij de Raad van State schorst de asielprocedure niet, noch opent het een recht op verblijf en kan aldus niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid.

Betrokkene verwijst naar de wet van 22/12/1999. De wet van 22/12/1999 was echter een enige en unieke operatie, de criteria voor regularisatie vermeld in deze wet zijn dan ook niet van toepassing op de aanvraag tot regularisatie op grond van art. 9 van de wet van 1980.

Wat betreft de verklaringen van de minister waaraan betrokkene refereert en die wijzen op de mogelijkheid tot regularisatie voor personen wier asielpcedure onredelijk lang zou geduurd hebben, dient opgemerkt te worden dat betrokkene zich hier niet op kan beroepen. Zijn asielpcedure heeft immers slechts ongeveer zes maanden geduurd en bijgevolg voldoet hij/zij niet aan de criteria die door de minister werden vooropgesteld (3 of 4 jaar asielpcedure, afhankelijk van het feit of de schoolplicht van de kinderen weerhouden wordt). Dit element kan bijgevolg niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkene beweert dat hij niet kan terugkeren naar zijn land door de gekende politieke problemen, doch hij legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat hij vreest voor zijn leven (indien nodig aanpassen wat er in de aanvraag staat) volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien voegt betrokkene geen enkel nieuw, persoonlijk element toe aan de elementen die hij reeds tijdens hun asielpcedure naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.”

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken uitvoerig is ingegaan op alle elementen die door verzoeker als buitengewone omstandigheden werden aangevoerd in zijn aanvraag om machtiging tot verblijf.

Uit de stukken van het administratief dossier, meer bepaald verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf van 4 februari 2007, blijkt dat verzoeker in de hoofding 'buitengewone omstandigheden' zelf integratie-elementen aanvoert als buitengewone omstandigheid, zodat het de verwerende partij niet ten kwade kan worden geduid dat zij op deze elementen, die eerder dienen aangevoerd te worden ter staving van de gegrondheid van de aanvraag, geantwoord heeft in de ontvankelijkheidsfase. Bovendien kan verzoeker niet voorhouden dat de verwerende partij in de ontvankelijkheidsfase ongegrondheidselementen aanvoerde, nu verzoeker zelf in zijn verzoekschrift meent dat de elementen van integratie buitengewone omstandigheden vormen en zich afvraagt waarom deze elementen niet kunnen beschouwd worden als buitengewone omstandigheden.

Verzoekers kritiek als zou buitengewone omstandigheden, conform rechtspraak van Raad van State, geen omstandigheden van overmacht zijn, kan niet weerhouden worden, nu nergens uit de bestreden beslissing blijkt als zou geëist worden dat de aangevoerde omstandigheden, omstandigheden van overmacht zijn.

Waar verzoeker stelt dat hij niemand heeft waarop hij kan terugvallen in zijn land van herkomst en dat hij ook geen mutualiteit heeft in zijn land van herkomst, merkt de Raad op dat verzoeker deze elementen niet aanvoerde als buitengewone omstandigheden in zijn aanvraag tot machtiging tot verblijf van 4 februari 2007, zodat het de verwerende partij niet ten kwade kan worden geduid hier geen rekening mee te hebben gehouden.

Waar verzoeker ook nog stelt dat de verwerende partij, bij de beoordeling van de ontvankelijkheidsvraag, wel degelijk de toestand in het land van herkomst in rekening diende te nemen, wijst de Raad erop dat het aan de vreemdeling toekomt aan te tonen waarom het voor hem onmogelijk of bijzonder moeilijk is zijn aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen in het land van herkomst. Dienaangaande motiveert de gemachtigde van de minister dan ook terecht wat volgt:

“Betrokkene beweert dat hij niet kan terugkeren naar zijn land door de gekende politieke problemen, doch hij legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat hij vreest voor zijn leven (indien nodig aanpassen wat er in de aanvraag staat) volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien voegt betrokkene geen enkel nieuw, persoonlijk element toe aan de

elementen die hij reeds tijdens hun asielpcedure naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.”

Ook verzoekers kritiek dat zijn aanvraag niet werd beoordeeld in functie van het bijzonder moeilijk zijn terug te keren naar zijn land van herkomst, doch enkel afgewezen werd op basis van het niet voorliggen van buitengewone omstandigheden, kan niet weerhouden worden. Immers is het antwoorden op het al dan niet aanwezig zijn van buitengewone omstandigheden om de aanvraag in België in te dienen een beoordeling in het kader van de (on)mogelijkheid terug te keren naar het land van herkomst om aldaar een aanvraag in te dienen. Er wordt geoordeeld of er omstandigheden aanwezig zijn in hoofde van de vreemdeling die ervoor zorgen dat het voor hem onmogelijk of bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van herkomst. In casu werd geoordeeld dat de omstandigheden die verzoeker aanhaalt in zijn aanvraag geen buitengewone omstandigheden zijn waardoor het voor verzoeker bijzonder moeilijk zou zijn terug te keren naar zijn land van herkomst om aldaar een machtiging tot verblijf in te dienen.

Waar verzoeker nog aanhaalt dat de verwerende partij een manifeste beoordelingsfout maakte wanneer zij geen rekening hield met het geheel van de door verzoeker aangehaalde elementen ter ondersteuning van de ontvankelijkheid van zijn aanvraag, wijst de Raad erop dat de verwerende partij antwoordde op alle door verzoeker aangehaalde elementen afzonderlijk en betreffende de aangehaalde elementen in hun geheel concludeerde wat volgt:

“De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland.”

Aldus blijkt uit het bovenstaande dat de verwerende partij wel degelijk rekening heeft gehouden met het geheel van de door verzoeker aangehaalde elementen als buitengewone omstandigheden.

Waar verzoeker nog stelt dat de verwerende partij geen rekening houdt met de integratie, emotionele band van verzoeker met ons land en de andere argumenten wanneer deze in een onontvankelijkheidsbeslissing ‘ten gronde’ motiveert, wijst de Raad er opnieuw op dat geantwoord werd in de ontvankelijkheidsfase op zogenaamde gegrondelementen als integratie en emotionele banden met België, daar verzoeker deze elementen zelf aanvoerde in zijn aanvraag als buitengewone omstandigheden. Op ‘andere elementen’ die de gegrondheid van de aanvraag dienen te staven, diende de gemachtigde van de minister niet te antwoorden daar de aanvraag van verzoeker onontvankelijk werd verklaard.

Waar verzoeker de bestreden beslissing bekritiseert en verwijst naar het nieuwe regeerakkoord, stelt de Raad vast dat een ontwerp/akkoord van de overheid enkel beleidsintenties betreft en bijgevolg geen enkel bindende of verordenende kracht heeft. Een eventuele niet-naleving van een intentie vervat in een regeerakkoord kan niet tot de onwettigheid van de bestreden beslissing leiden.

Uit bovenstaande is gebleken dat de gemachtigde van de minister de beslissing afdoende motiveerde, zorgvuldig tewerk is gegaan en er geen sprake is van een manifeste appreciatiefout. De gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken oordeelde op redelijke wijze dat de aanvraag op grond van artikel 9, 3de lid van de Vreemdelingenwet onontvankelijk is.

Een schending van artikel 9, 3de lid van de Vreemdelingenwet, artikel 62 van de Vreemdelingenwet, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de

uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel alsook het bestaan van een manifeste beoordelingsfout wordt niet aangetoond.

Het enig middel is ongegrond.

Betreffende de tweede bestreden beslissing voert verzoeker in een enig middel de schending aan van artikel 7, alinea 1, 2° en verder van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van de algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, meer specifiek de rechten van verdediging en de zorgvuldigheidsverplichting. Verzoeker voert ook een manifeste beoordelingsfout aan.

De verwerende partij werpt op dat de vordering niet ontvankelijk is daar verzoeker het vereiste belang ontbeert.

Gelet op de nauwe verbondenheid tussen enerzijds de beslissing waarbij de aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden onontvankelijk wordt verklaard en anderzijds het bevel om het grondgebied te verlaten – verbondenheid die onder meer blijkt uit het feit dat beide beslissingen gelijktijdig werden genomen en werden opgenomen in één en dezelfde instructie – dient in casu te worden gesteld dat niet zonder meer kan worden gesteld dat verzoeker geen belang heeft bij het aanvechten van het bevel om het grondgebied te verlaten, nu hij ook de beslissing waarbij de aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden onontvankelijk wordt verklaard bij een afzonderlijk ingediend annulatieberoep heeft aangevochten.

De verwerende partij blijft verder in gebreke om aan te tonen op welke grond zij verplicht zou zijn om, na een eventuele vernietiging van het bestreden bevel, over te gaan tot het afleveren van een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten. De exceptie inzake het gebrek aan belang bij de vordering tot nietigverklaring dient bijgevolg te worden verworpen.

Vooreerst geeft verzoeker een theoretische uiteenzetting van wat onder formele motiveringsplicht dient te worden verstaan. Verder stelt verzoeker dat het bestreden bevel geen afdoende motivering bevat in verband met zijn persoonlijke situatie. Zo wordt geenszins gemotiveerd waarom zijn verzoek niet dient te worden afgewacht en wordt zijn integratie niet onderzocht. Verzoeker besluit dat hij zich niet kan verzoenen met de inhoud van de bestreden beslissing

In zoverre verzoeker de schending aanvoert van de rechten van verdediging, volstaat het in dit verband vast te stellen dat die op het administratiefrechtelijke vlak alleen in tuchtzaken bestaan. Derhalve zijn de rechten van verdediging niet van toepassing op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zodat het onderdeel van het enig middel dat hierop betrekking heeft niet ontvankelijk is.

Wat de ingeroepen schending van de motiveringsplicht betreft, dient te worden benadrukt dat de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen tot doel heeft betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft.

De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft, zoals hoger reeds is gesteld tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in

kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte- en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is. (R.v.St., nr. 164.171, 27 oktober 2006; R.v.St., nr.172.821, 27 juni 2007 e.a.)

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In casu dient te worden vastgesteld dat in de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel en het feit dat de verzoeker langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet heeft overschreden en betrokkene niet werd erkend als vluchteling bij beslissing tot weigering van verblijf door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op datum van 27/01/2006.

In de motivering van het bestreden bevel wordt verwezen naar artikel 7, lid 1, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en naar het feit dat de verzoeker "langer in het Rijk (verblijft) dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of (...) er niet in (slaagt) het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft. (...).Betrokkene werd niet als vluchteling erkend bij beslissing tot weigering van verblijf door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op datum van 27/01/2006." Er dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing werd genomen in overeenstemming met voornoemde wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, aangezien zij aldus de feitelijke en juridische overwegingen vermeldt die eraan ten grondslag liggen en dat die motivering draagkrachtig en bijgevolg afdoende en deugdelijk is. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het enig middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht.

Tevens dient te worden benadrukt dat het bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet tot de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) behoort zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van deze aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

Waar verzoeker aanvoert dat verweerder derhalve een manifeste beoordelingsfout maakte door de persoonlijke situatie van verzoeker, die perfect geïntegreerd is, niet te onderzoeken

en de bestreden beslissing, genomen ten aanzien van verzoeker derhalve niet afdoende motiveerde, volstaat de vaststelling dat hij kritiek uit op de beslissing waarbij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9, 3de lid van de Vreemdelingenwet door de minister van Binnenlandse Zaken onontvankelijk werd verklaard. In casu dient te worden opgemerkt dat betreffende beslissing niet het voorwerp uitmaakt van onderhavig beroep en dat de gemachtigde, voor wat betreft het bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, geen rekening dient te houden met de argumenten die verzoeker in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf heeft ontwikkeld, zodat dit betoog dienvolgens niet tot de nietigverklaring kan leiden van het thans aangevochten bevel. De verzoeker maakt met zijn betoog op generlei wijze aannemelijk dat voormelde motivering niet afdoende zou zijn en de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken niet in alle redelijkheid tot de door haar in de bestreden beslissing gedane vaststellingen kon komen. Het feit dat verzoeker het niet eens is met de gevolgtrekkingen van de gemachtigde van de minister volstaat evenwel niet om de motieven te weerleggen. De gemachtigde van de minister is in casu alle pertinente gegevens nagegaan die zij noodzakelijk acht om haar beslissing te kunnen nemen. De door verzoeker aangevoerde grieven maken geenszins aannemelijk dat de gemachtigde van de minister niet in alle redelijkheid tot de bestreden beslissing is gekomen, dat de motiveringsplicht, algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer specifiek de zorgvuldigheidsverplichting zou zijn geschonden of dat zij een manifeste appreciatiefout zou hebben gemaakt.

Waar verzoeker tot slot aanvoert dat de gemachtigde van de minister van Binnenlandse zaken zijn verzoek diende af te wachten, lijkt verzoeker te wil aanvoeren dat hem geen bevel om het grondgebied te verlaten mocht worden gegeven nu er nog geen uitspraak is over zijn aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9, 3de lid van de Vreemdelingenwet. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen merkt op dat voorliggend bevel werd genomen in uitvoering van de beslissing van 25 februari 2008 van de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken waarbij de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf op basis van artikel 9, 3de lid van de Vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard. Verzoeker kan dit argument, als zou er nog geen uitspraak zijn over zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, dan ook niet dienstig aanvoeren.

Volledigheidshalve dient nog te worden opgemerkt dat een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9, 3de lid van de Vreemdelingenwet hoe dan ook de uitvoerbaarheid van het thans aangevochten bevel om het grondgebied te verlaten niet opschort (cfr. o.m. R.v.St., nr. 86.715, 6 april 2000; R.v.St., nr. 109.500, 22 juli 2002; R.v.St., nr. 127.903, 6 februari 2004; R.v.St., nr. 132.035, 3 juni 2004; R.v.St., nr. 132.036, 3 juni 2004; R.v.St., nr. 138.946, 7 januari 2005; R.v.St., nr. 164.950, 20 november 2006), of zou verhinderen dat na het indienen ervan nog een dergelijk bevel aan de vreemdeling wordt gegeven (R.v.St., nr. 132.036, 3 juni 2004).

Het indienen van een aanvraag op basis van artikel 9, 3de lid van de Vreemdelingenwet heeft immers geen invloed op de verblijfsstatus van de vreemdeling en verhindert bijgevolg in principe niet dat ten aanzien van de vreemdeling een verwijderingsmaatregel wordt genomen (R.v.St., nr. 166.626, 12 januari 2007).

Bovendien dient te worden benadrukt dat de verzoeker met zijn betoog niet aantoont dat er in casu een bepaling van materieel recht zou zijn geschonden, waaruit zou kunnen worden afgeleid dat het indienen van een aanvraag op basis van artikel 9, 3de lid van de Vreemdelingenwet de uitvoerbaarheid zou opschorten van een bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten of zou verhinderen dat na het indienen ervan nog een dergelijk bevel aan de vreemdeling wordt gegeven (R.v.St., nr. 109.500, 22 juli 2002; R.v.St., nr. 132.035, 3 juni 2004; R.v.St., nr. 132.036, 3 juni 2004).

Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De beroepen tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier september tweeduizend en acht door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. N. VERMANDER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

N. VERMANDER.

J. CAMU.